

VILLÁNYI LÁSZLÓ

Hajdani vonatok

(Újraírt versek 1979–2014)

Felszállás

Gyere már, ne nézd az állomás óráját,
csapja hátba Dantét Vergilius,
úgysem láthat pontos időt az utas,
nem gyanítja, melyik bugyorba indul.

A fűtő

Unottan lapátol szemet Catullus,
sűrűn tekingetve az állomás felé,
de hiába érzi bőrén, hogy verítékével
vegyül az áldott nőé, indítják vonatát;
lecsapja a szívlapátot, szénport köp hegyesen:
mozdonyt fűtöttem, de megint nem Lesbiának.

Az ábrándozó Propertius

Régen esett, hogy becsöngettél hozzám;
nem történt soha így, tudjuk, mégis igaz,
másként miért is hallgatnád türelmesen
kavargó szavaim, míg gyönyörű fenekedbe
markol tenyerem, rejtem blúzod alá,
küldöm melled elé, s kérleled egyre,
féljem bőrödöt, mert e vonat nem méltó
szerelemre; maradunk hát a jövő időben,
majd megbontott ággyal vársz, ha felszálllok
egy másik vonatra, s mondhatjuk bátran:
*te pedig édesem! élvezz! élvezz! – csókjaid ha
mind elcsókoltad: látni fogod, be kevés!*

Ovidius a száműzetés felé

Bősz átkaikat szajkózták elvörösödve,
gyönyörrel nézték volna távozásomat,
de szemtelenül eltakart a mozdony füstje,
egyedül a spiclik szava lesz a bizonyíték;
él-e a városban nélkülem is ma nevem,
fölösleges kérdés, amikor a vizes blúz
gombolódni kíván, s esőt utánoznak ujjaim,
el is húzom gyorsan a sötétítőfüggönyt,
a remegő lánykát merni tanítja az árny.

Alámerülés 2, monotípia, 79x54 cm, 1994

